

מ"ת 5733/03 - מדינת ישראל נגד ניקולאי שנדרוב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

מ"ת 14-03-5733 מדינת ישראל נ' שנדרוב(עוצר)

בפני כב' השופטת לאה שלזינגר שמאלי
מבקשים מדינת ישראל
נגד ניקולאי שנדרוב (עוצר)
משיבים

החלטה

1. בפני בקשה המבקשת להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים לאחר שהפר תנאי חלופת המעצר שהוטלו עליו וכן להורות על חילופט הערובות שניתנו להבטחת החלופה.

הרקע

2. ביום 23.3.14 הגיעו המבקשת בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום , לאחר שקיימות דיון בבקשתו ולאור האמור בתסaurus שירות המבחן לגבי הנאשם, הורתיי ביום 10.4.14 על מעצרו עד תום ההליכים.

ה הנאשם ערך לביהם"ש המחויז על החלטתי הנ"ל וביום 23.4.14 הורה ביהם"ש המחויז (כב' השופטת בן שלמה), כי המבקש ישוחרר למעצר בית מלא בדירה ברוח' חב"ד 13/47 ראל"ץ תחת פיקוחם של 3 ערבים ואיזוק אלקטרוני, כאשר להבטחת קיומם של חלופת המעצר הוטלו עליו הערובות הבאות: הפקדת סך 7,000 ₪ אשר חולק לשני תשלומים: האחד - סך 4,000 ₪, שהוא אמור להיות בתנאי לשחרורו, והשני בסך 3,000 ₪ עד ליום 30.4.14 וכן חתימת התcheinות עצמית וערבות צדי ג' על סך 15,000 ₪ כל אחת, על ידי הגבר' זינה ליכטמן, הגבר' סופיה ליכטמן ומර אלכסנדר ליכטמן.

3. הנאשם לא הפקיד הערבון כפי שקבע ביהם"ש המחויז והגיש מספר בקשות לאורכה להפקדו. ביהם"ש (כב' השופטת וקסמן) נתן מספר אורכות למשיב להפקדת יתרת הערבון. עפ"י האخرונה שבהן, היה עליו להפקיד את היתרה עד ליום 18.5.14. אולם, גם החלטה זו לא קיימן הנאשם ועד כה הופקד סך של 4000 ₪ בלבד.

כמו כן ביום 28.5.14 התקבלה הודעת הממונה על עבודות השירות ופיקוח אלקטרוני, כי הנאשם אינו מצוי תחת פיקוח אלקטרוני מיום 24.5.14. ביום 8.6.14 הודיע הממונה, כי חurf האורכה שניתנה למשיב, הוא לא הסדר האיזוק

4. ביום 10.6.14 נתפס המשיב בדירה ברוח' זכרון יעקב בפ"ת.

לאור זאת, הגישה המבקשת את הבקשה דן, והמשיב הובא לביהם"ש ביום 11.6.14 לדין בבקשתה. במועד זה יציג את המשיב סנגור תורן מהסנגוריה הציבורית ובהסכמה המשיב נדחה הדיון ליום 15.6.14 על מנת שسنגורו יתייצב לדין והמשיב נותר במעצר עד החלטה אחרת.

5. ביום 15.6.14 התקיים בפני דיון בבקשתה.

הערבים נחקרו בפניו והודיעו, כל אחד בתורו, כי המשיב עזב את הדירה שנקבעה כחלופת מעצר. הגב' זינה LICHTMAN אישרה כי המשיב עזב את הדירה עוד ביום 6.6.14 וכי לא דיווחה על כך למשטרת עד ליום 14.8.2014. היא גם אישרה כי המשיב יצא ממעצר הבית מספר פעמים ללא פיקוח, לדבריו לרופא שניים ולבי"ח.

הערבה השנייה, הגב' סופיה LICHTMAN העידה בביהם"ש, כי המשיב עזב את ביתן ביום 14.6.2014 ומאז לא שב וכי לא הודיעה על כך למשטרת כי המשיב אמר לה שיש לו חלון, והוא הבטיח לה שוב ושוב כי הוא חוזר תוך זמן קצר לביתן. היא גם טענה, כי לא התקשרה למשטרת, כי קרו הבזק לא עובד. היינו, בכך אישרה, כי האיזוק האלקטרוני לא פועל, כפי שהודיעו הממונה.

גם המפקח השלישי מר אלכסנדר LICHTMAN אישר, כי המשיב עזב את הבית, אך לטענתו נודע לו על כך רק ביום 14.6.2014 כיוון שאינם ביום 14.6.2014 לא היה בבית ברוח' חב"ד. אף ע"פ לא הודיע למשטרת ביום 14.8.2014, כיוון שהמשטרת הודיע לו באותו יום על כך שהמשיב הפר התנאים.

בהחלטה זו מօתו יום הוריתי על מעצרו של המשיב ומתן החלטה בעניין חילוט הערובות נדחה.

הדין

6. בהתאם לסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, בית המשפט המחויז החליט לשחרר את המשיב למעצר בתנאים מגבלים, אשר כללו, בין היתר, את הימצאותו של המשיב במעצר בית מלא, תחת פיקוחם של שלושה ערבים, אשר אושרו על-ידי בית המשפט. בנוסף, הוחלט על הפקدة סכום בזמן ועל המצאת ערובות כספית.

המשיב לא הקפיד על קיום תנאי שחררו, והפר, פעם אחר פעם, את האמון שניתן בו על-ידי בית משפט (הן בא הפקדת הערבון בזמןם במלואו, הן בא התקנת איזוק אלקטרוני כנדרש הן ביציאה ממעצר הבית ללא אישור מראש ולא פיקוח והן בעזיבת הבית לבלי שוב והיותו ללא פיקוח מיום 14.6.2014).

לאחר שהיעדו בפני המפקחים, אני קובעת, כי קיימות ראיות מספיקות לצורך הדיון שבפני, לכך שהמשיב הפר את תנאי מעצרו בערובה כאמור לעיל.

7. פיקוחם של הערבים אינו בוגדר פיקוח טכני במהותו, ומפקחים נדרשים, מעבר לשתיותם במחיצת הנאשם, להציב לו גבולות אפקטיביים תוך "הבנה של הבעתיות בהנהגות הנאשם ושל ההשלכות הנובעות ממסוכנותו" (בש"פ 6855/11 פלוני נ' מדינת ישראל מיום 27.9.11 פיסקה 6).

בעניינו, חל סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים, שলפיו רשיי בית המשפט להורות על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, מקום בו "בית משפט ציווה על מתן עירובה והערובה לא ניתנה להנחת דעתו של בית המשפט או שהופר תנאי מתנהו העירובה, או שנטקיימה עילה לביטול השחרור בעירובה".

ນפסק, כי במקרים מעין אלו (היוון, הפרת תנאי השחרור ממעצר או ביצוע עבירה נוספת), לא יהיה מקום, כלל, לאשר חלופת מעצר, וכך שנאמר בש"פ 507/00 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, מיום 6.2.00: "אם בית המשפט לא יקבע עם נאים שהפכו את האמון שבית המשפט נתן בהם, והרשו לעצם לעבור עבירה נוספת לאחר שוחררו מן המעצר, יהיה בכך, לא רק משום זילות בית המשפט, אלא גם משום פיתוי לעברנים ובעקביפין אף UIDוד לעברינות. לכן, המסר צריך לצאת מבית המשפט חד וחלק: הנאשם שעבר עבירה כשהוא משוחרר מן המעצר, וקماה נגדו עילת מעצר, בדרך כלל לא יהיה ראוי לחלופת מעצר".

בכך, יש משום העברת מסר ברור וחד משמעי, למשוחררים לחלופת מעצר, כי אי הקפדה על תנאי השחרור תוביל, ככל, לחזרתם למעצר מאחרוי סורג ובריח, בשל אובדן אמונה של בית המשפט בהם.

סטייה מכלל זה תתאפשר רק במקרים חריגים וכאשר ניתן להצביע על נסיבות מיוחדות, בין אם מדובר בנסיבות ההפרה עצמה, ובין אם בנסיבות אישיות יוצאות דופן. בש"פ 12/7853 הנ"ל.

במקרה הנדון לא מצאת, כי מתקיימות נסיבות מיוחדות וחיריגות, אם בכלל, המצדיקות סטייה מן הכלל, ולפיכך הוריתו על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

חולות העירובה

8. המשיב הפר לכואורה מספר פעמים את תנאי השחרור ממעצר, ובנסיבות אלה, קיימת הצדקה לכך שבית המשפט יפעיל את הסמכות המקנית לו בסעיף 51(א) לחוק המעצרים, ווירה על חילוט כספי המשיב. הכספי, שהופקדו על-ידיו, נועד לשמש כעירובה לקיום התחייבותיו, בעקבות שחרורו לחלופת מעצר.

תוצאה זו, של חילוט העירובות מגשימה את התקלית המצוייה בסוד העירובה (בש"פ 12/980 זוהר נ' מדינת ישראל מיום 8.2.2012 ובש"פ 12/7853 יוסף בן חאמד אלעוארה נ' מד"י מיום 12.11.12 8.11.12 מפי כב' השופט שוהם) וועלה בקנה אחד עם המדייניות המשפטית הרואה. כפי שນפסק בבש"פ 12/8163 שגב אלון ואח' נ' מד"י מיום 19.11.12 מפי כב' שופטת ד. ברק-ארז:

"בין התקליות הבולטות של חילוט עירוביות של צדדים שלישים, ולא כל שכן מפקחים, בולטת התקלית הרטעתית. מן ההיבט של הרתעה אישית, האפשרות של חילוט מדרבתנת את הערב לא לזנוח את מחויבויותיו.מן ההיבט של הרתעתה הרבים, ש מבחינות מסוימות חשובה אף יותר, בהקשר זה, חילוטה של עירובות במקרה של פירה תורמת להעברת המסר שענינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצם מי שמסכנים לפיקח על נאים ונידונים, ובכך לוקחים על עצם להגן על הציבור מפני מי שחלה לגיביהם חזקת מסוכנות. רק כך יפנימו המפקחים את כובד האחריות הכרוך בתפקידם

ואת ההשלכות האישיות הנובעות מהפניה עורף לתקודם זה. ניתן להוסיף ולומר כי האפשרות של חילוט הערבות תורמת להכוונת התנהוגותם של הנאשימים עצם. ידעו כל נאשם או נידון, המתעתד להפר את תנאי שחרורו, כי במעשהיו הוא עתיד לפגוע באנשים קרובים לו אשר הסכימו לערובה לו.

זאת ועוד: התחייבות המפקחים אינה ערבות גרידא. יש לזכור שההתחייבות לביצוע הפיוקה, והערבות שבצדיה, ניתנת בפני בית המשפט הדן בתנאי שחרורו של הנאשם להלופת מעצר. בית המשפט בוחן האם ניתן לחתם במפקחים אמון, בין היתר, בסיוועו של שירות המבחן. חובהתו של המפקח אין מתמצות אך במידת יחסיו מול המשטרה, התביעה או בית המשפט. חובהו העיקרית הינה כלפי הציבור בכללותנו. רצונו של המפקח לסייע לנאשם לשוחות בחלופת מעצר מידית ונוחה יותר מזו שמצויע בית האסורים אינה עומדת לבדה. ניצבת בצדיה החובה המשפטית והמוסרית לשומר על שלום הציבור מפניו של הנאשם. האפשרות להקל על הנאשם מחייבת לצידה חובה לשומר מפניו".

ויפים הדברים לעניינו.

9. בנסיבות אלו,מן הדין לחייב הערבותה במלואן. עם זאת, לאור מצבה של הגב' סופיה ליכטמן, כפי שנגלה לענייניבדיון בפנים, ולפניהם משורת הדיון, אני קובעת כי יחולט סך של 5000 ל"י מתוך הסכום הנקבע בכתב הערבות שלא. יתר הערבות תחולטנה במלואן. כל הערבות יחולמו ב-5 תלולים שוויים ורצופים החל מיום 1.7.14.

המציאות תשלח עותק החלטתי לצדים.

ניתנה היום, כ"ד סיון תשע"ד, 22 יוני 2014, בהעדר הצדדים.